موسسه حقوقی آوای عدالت سروش

قانون سازمان دامپزشکی کشور مصوب ۱۳۵۰.۳.۲۴

قانون سازمان دامپزشکی کشور/

مصوب ۱۳۵۰.۳.۲۴ /

ماده ۱ – به منظور تأمین بهداشت دام کشور و فرآورده‌های مربوط به آن و پیشگیری و مبارزه با بیماریهای دامی به موجب این قانون سازمان‌دامپزشکی کشور وابسته به وزارت کشاورزی تأسیس و جایگزین اداره کل دامپزشکی می‌گردد./

سازمان دامپزشکی کشور که در این قانون سازمان نامیده می‌شود دارای شخصیت حقوقی است و وسیله یک نفر رییس از بین دامپزشکانی که دارای‌درجه دکتری باشند به انتخاب وزیر کشاورزی اداره خواهد شد./

تبصره – سازمان دارای ذیحسابی است که طبق مقررات قانون محاسبات عمومی تعیین خواهد شد./

ماده ۲ – در این قانون کلمه دام به حیوانات اهلی – طیور – ماهی – زنبور عسل – کرم ابریشم – حیوانات آزمایشگاهی و حیوانات باغ وحش اطلاق‌می‌شود و مقصود از کنترل بهداشتی بازرسی و اقداماتی است که از لحاظ پیشگیری و مبارزه با امراض دامی و بیماریهای مشترک بین انسان و دام لازم وضروری می‌باشد./

ماده ۳ – وظائف سازمان به شرح زیر است:/

الف – بررسی بیماریهای دامی – شناسایی مناطق و منابع آلوده و راه سرایت و طرز انتشار بیماریها./

ب – تأمین بهداشت دام کشور از طریق پیشگیری و مبارزه با بیماریهای همه‌گیر و قرنطینه‌ای دام./

ج – همکاری با وزارت بهداری در امر مبارزه با بیماریهای مشترک انسان و دام./

د – تأسیس پستهای قرنطینه در نوار مرزی و داخل کشور به منظور جلوگیری از سرایت بیماریهای دامی همچنین کنترل بهداشتی و ورود و خروج‌دام و فرآورده‌های خام دامی و نظارت در نقل و انتقال آنها و صدور گواهی بهداشتی دام و فرآورده‌های خام دامی که به خارج صادر می‌شود./

ه – نظارت بهداشتی چراگاه‌ها – مراتع – آبشخورها – محل نگهداری دام و سایر تأسیسات مربوط به پرورش دام همچنین نظارت بر کارخانه‌های‌تولید خوراک دام از لحاظ بهداشتی./

و – نظارت بهداشتی کشتارگاه‌ها و کارخانه‌های تولید و تهیه فرآورده‌های خام دامی./

ز – اظهار نظر و نظارت در مورد ساخت، ورود و صدور و فروش انواع دارو، واکسن، سرم و مواد بیولوژیکی مخصوص دام./

ح – مشارکت در کنفرانسهای بین‌المللی دامپزشکی و اعزام نماینده به این کنفرانسها در حدود اعتبارات مصوب و پس از تایید وزیر کشاورزی‌همچنین مبادله اطلاعات علمی با مراکز و مراجع علمی دامپزشکی./

ط – تأسیس و توسعه شبکه‌های دامپزشکی همچنین تربیت کادر فنی در مناطق و مراکز دامداری کشور./

ی – سایر اموری که در اجرای هدفهای مندرج در ماده ۱ از طرف وزارت کشاورزی تعیین و برای اجرا به سازمان ابلاغ می‌شود./

ماده ۴ – کلیه صاحبان و مسئولان نگاهداری دام و کارگاه‌ها و کارخانه‌ها و مراکز تهیه و آماده کردن فرآورده‌های خام دامی اعم از اشخاص ومؤسسات و شرکتهای خصوصی و یا دولتی یا وابسته به دولت و یا هر نوع شرکت و سازمانی که به نحوی از انحا به پرورش یا نگاهداری دام و تهیه وآماده کردن فرآورده‌های خام دامی اشتغال دارند موظف به اجرای دستورهای بهداشتی و قرنطینه‌ای سازمان می‌باشند./

ماده ۵ – سازمان مکلف است به منظور مبارزه با بیماریهای دامی و جلوگیری از سرایت و انتشار آنها با موافقت وزارت کشاورزی اقدامات زیر را به‌عمل آورد:/

الف – در هر نقطه از کشور که لازم بداند به تلقیحات و معالجات دامی و انجام عملیات بهداشتی و قرنطینه‌ای اقدام نماید./

ب – برای جلوگیری از سرایت و انتشار بیماریهای دامی در نقاط مورد لزوم از عبور و مرور نقل و انتقال دام و فرآورده‌های خام دامی ممانعت به‌عمل آورد و مراتب را قبلا به نحوی که مقتضی بداند به اطلاع صاحبان دام و در صورت لزوم به اطلاع عموم برساند./

ج – دام بیمار یا مظنون به ابتلا بیماری یا ناقل عامل بیماری را معدوم کند و اگر قابل مصرف تشخیص شد برای ذبح به کشتارگاه اعزام دارد و طبق‌ضوابطی که در آیین‌نامه اجرایی این قانون تعیین خواهد شد غرامت بپردازد./

در صورتی که تمام یا هر قسمت از دام ذبح شده قابل مصرف تشخیص داده شود بهای آن از میزان غرامت مزبور کسر خواهد شد./

د – اماکن و اشیا و لوازم و مواد آلوده را در صورت لزوم ضد عفونی نموده و در صورتی که غیر قابل ضد عفونی تشخیص گردید به نحوی که درآیین‌نامه اجرایی این قانون تعیین خواهد شد با تادیه غرامت خراب یا معدوم نماید./

ماده ۶ – اشخاصی که در مواقع بروز بیماریهای واگیر دامی و اعلام لزوم رعایت مقررات قرنطینه بر خلاف دستور سازمان اقدامی نمایند که موجبات‌سرایت بیماری را از محلی به محل دیگر فراهم کند و یا مانع اجرای وظایف مقرر در ماده ۵ این قانون شوند به تقاضای سازمان مورد تعقیب قانونی قرارگرفته و به سه تا شش ماه حبس تادیبی و یا پرداخت جریمه نقدی آن پنج هزار ریال تا پنجاه هزار ریال یا به هر دو مجازات محکوم خواهند شد./

ماده ۷ – ورود و صدور هر نوع دام زنده – تخم مرغ نطفه‌دار – اسپرم دام – فرآورده‌های خام دامی – داروها و واکسنها و

سرمها و مواد بیولوژیکی ومواد ضد عفونی و سموم دامپزشکی و مواد غذایی متراکم و مکملهای غذای دام و داروهایی که برای ساختن مواد نامبرده مورد نیاز است باید باموافقت وزارت کشاورزی صورت گیرد./

ماده ۸ – هر گاه دام و فرآورده‌های خام دامی و مواد ذکر شده در ماده ۷ به علت آلودگی به بیماریها یا فساد قابل ترخیص نباشد در صورتی که به‌تشخیص سازمان بتوان آلودگی را از بین برد اقدامات لازم به هزینه صاحبان آنها انجام و اجازه ترخیص از طرف مأموران قرنطینه دامپزشکی داده خواهدشد و در غیر این صورت دام یا فرآورده یا مواد مورد بحث به وسیله صاحب آنها باید برگشت داده شود و الا نسبت به اعدام یا امحا آنها از طرف‌مأمورین سازمان اقدام خواهد شد./

ماده ۹ – اشتغال به کار تهیه و ترکیب و فروش داروهای ساده – مرکب – واکسنها سرمها – مواد بیولوژیکی – مواد ضد عفونی – سموم و مواددیگری که به اشکال مختلف مورد مصرف دامپزشکی قرار می‌گیرد مستلزم اخذ پروانه از سازمان است./

مؤسسات و شرکتها و کارگاه‌ها و کارخانه‌هایی که قبل از تصویب این قانون برای انجام کارهای بالا تأسیس شده‌اند مکلفند ظرف شش ماه از تاریخ‌تصویب این قانون پروانه لازم را تحصیل نمایند./

ماده ۱۰ – تأسیس بیمارستانها و درمانگاه‌های دامپزشکی همچنین اشتغال به مایه‌کوبی و درمان دام مستلزم اخذ پروانه از سازمان خواهد بود./

درمانگاه‌ها و بیمارستانهای وابسته به دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی و تحقیقاتی مشمول این ماده نخواهند بود./

بیمارستانها و درمانگاه‌های دامپزشکی که قبل از تصویب این قانون تأسیس شده‌اند و اشخاصی که اشتغال به مایه‌کوبی و درمان دام داشته‌اند مکلفندظرف شش ماه از تاریخ تصویب این قانون پروانه لازم را تحصیل نمایند./

ماده ۱۱ – در صورتی که اشخاص بدون اخذ پروانه از سازمان به مایه‌کوبی و درمان دام اشتغال ورزند به تقاضای سازمان مورد تعقیب قرار گرفته و به‌سه تا شش ماه حبس تأدیبی محکوم خواهند شد./

ماده ۱۲ – در صورتی که اشخاصی اعم از حقیقی یا حقوقی وظایف تعیین شده در مواد ۴ و ۶ و ۸ و ۹ و ۱۰ این قانون را رعایت ننمایند مأموران‌انتظامی مکلفند به تقاضای سازمان به منظور اجرای مقررات مواد مذکور اقدام لازم معمول دارند و در صورت تقاضای سازمان از ادامه کار آنها جلوگیری‌کنند./

ماده ۱۳ – سازمان مجاز است در صورت لزوم وسائل و لوازم فنی – داروها – واکسنها – سرمها – مواد بیولوژیکی – سموم و مواد ضد عفونی‌مربوط به مبارزه با بیماریهای دامی را از داخل و یا رأسا از خارج کشور خریداری و به قیمت تمام شده یا مجانا در اختیار متقاضیان مصرف‌کننده بگذارند./

ماده ۱۴ – سازمان مجاز است در مقابل انجام خدمات دامپزشکی وجوه متناسبی با خدمات انجام شده دریافت نماید. وجوه حاصل از این بابت درحساب مخصوصی که در خزانه افتتاح خواهد شد جمع‌آوری و صرف هزینه‌های مربوط به مبارزه با بیماریهای دامی خواهد شد./

تعیین خدمات و میزان وجوه طبق آیین‌نامه اجرایی این قانون خواهد بود./

ماده ۱۵ – در صورت بروز بیماریهای واگیر دامی که به طور غیر مترقبه شایع شود و هزینه آن در بودجه سازمان منظور نگردیده باشد وزارت‌کشاورزی با استفاده از اختیارات خود موظف به مبارزه فوری است و دولت نیز مکلف است اعتبار لازم را تأمین و در اختیار وزارت کشاورزی بگذارد./

ماده ۱۶ – وزارت دارایی مکلف است اعتبارات هزینه‌های مربوط به پیشگیری و مبارزه با بیماریهای دامی مصوب در بودجه کل کشور را هر سال به‌اقساط چهارگانه در ابتدای هر فصل در اختیار سازمان بگذارد./

ماده ۱۷ – از تاریخ تصویب این قانون کلیه اموال و کارمندان و وظایف و مسئولیت‌ها و اختیارات اداره کل دامپزشکی وزارت کشاورزی به سازمان‌منتقل می‌شود./

ماده ۱۸ – بازرسی و معاینه بهداشتی گوشت در کشتارگاه‌های کشور از وظایف سازمان است و شهرداریها و سازمانهای ذیربط مکلفند پرسنل بودجه‌و اعتبار لازم را طبق آیین‌نامه اجرایی این قانون در اختیار سازمان بگذارند./

ماده ۱۹ – وزارت کشاورزی مکلف است ظرف سه ماه از تاریخ تصویب این قانون مقررات لازم برای برقراری نظام دامداری کشور را طی آیین‌نامه‌ای‌تدوین نموده و به مجلس تقدیم دارد./

آیین‌نامه مزبور پس از تصویب کمیسیون‌های مربوط مجلسین قابل اجرا خواهد بود./

ماده ۲۰ – قانون تفتیش صحی حیوانات مصوب سال ۱۳۱۴ ملغی است./

ماده ۲۱ – آیین‌نامه‌های لازم برای اجرای مواد این قانون به وسیله وزارت کشاورزی تهیه و پس از تصویب هیأت وزیران به موقع اجرا گذاشته‌می‌شود./

قانون فوق مشتمل بر بیست و یک ماده و یک تبصره پس از تصویب مجلس شورای ملی در جلسه روز یکشنبه ۱۳۵۰.۳.۲ در جلسه روز دوشنبه‌بیست و چهارم خرداد ماه یک هزار و سیصد و پنجاه شمسی به تصویب مجلس سنا رسید./

/